

Биография

Артюр Рембо е признат за един от най-гениалните поети на Франция. Жан – Никола Артюр Рембо е роден през 1854г. в градчето Шарлвил,североизточна Франция, от брака на офицер и фермерска дъщеря.Бащата изоставя жена си и 4те им деца,когато Артюр е едва 6 годишен,и повече не се сеща за тях.Във ранните си години бъдещият поет е прилежен и изключително способен ученик, проявява особен интерес към литературата, изчита старите и новите френски писатели и се опитва сам да съчинява стихове - дори на латински.Скоро овладява стихосложението до такава степен,че със лекота имитира всички майстори,а и написва свои оригинални творби,в които достига завидно майсторство.Когато през 1870г. избухва Френско-пруската война ,той е едва 16 годишен,но политическите събития вече го вълнуват.Прекъсва ученето.На два пъти бяга от къщи,скита из Франция и Белгия и вече търси свой самостоятелен път в живота,макар да няма нито средства, нито ясна представа за бъдещето си.Майка му го връща с помощта на полицията.

През февруари 1871 година пак се изтръгва от домашната опека и се озовава сред парижките комунари,готов да превърне революционните си идеи в дело.Тук обаче го сполетява някакво и до днес неизяснено разочарование - вероятно грубо насилие над него от страна на онези,към които е дошъл да се присъедини в името на борбата и той се прибира у дома преждевременно.Отказва се от по-нататъшно участие в политическото действие,с външния си вид,облеклото и поведението си демонстрира пълно незачитане на заобикалящата го среда,а на малкото си приятели признава че от сега ще отдаде цялата си енергия на своята поетична мисия.Вярва, че с изкуството си ще събуди съзнанието на читателите и по този начин ще спомогне за обновлението на обществото.Един от вдъхновителите му за това дело е все още непознатият Пол Верлен, чиято разкрепостена поезия му дава сили.На него изпраща подбор от ранните си стихотворения и получава възторжен отзив, както и настоятелна покана да му гостува в Париж. За Рембо това е невероятен шанс - да се измъкне от потискащата провинциална обстановка и от майчиния контрол, да се пресели в центъра на

литературния живот. Верлен го приема с отворени обятия. Запленен е от бляскавия талант на юношата, а и от необикновената му външност.

Неговите очи бяха най-прекрасните, които някога съм виждал – когато биваше сериозен, те и

зразяваха
смелост
и
доблест
,
сякаш
бе
готов
на
всякаква
саможертва
,
а
когато
се
усмихваше
,
бяха
по
детски
нежни
и
винаги
—
удивително
дълбоки
и
чувствителни
.

Делай, съученик и приятел на Рембо!

Младата жена на Верлен и родителите ѝ, с които Верлен е принуден да живее, обаче са на друго мнение относно Рембо – “селянчето” е грубо и невъзпитано и неговото по-нататъшно присъствие в един благопристоен дом е нежелателно. Твърде скоро Рембо успява да стане неприятен и на литературния кръг, в който го въвежда Верлен.

Тук той се държи арогантно и явно показва на всички – а това са най-прочутите тогавашни поети, - че презира съмнителния им според него талант и изпитва безкрайно отегчение в компанията им. След неколкомесечно пребиваване в Париж той става тесен

за него, тъй както преди беше му отеснял родният Шарлвил. Уговаря Верлен да заминат и така през лятото на 1872г. двамата се впускат в странстване. Бродят пеш из онези френски и белгийски места, които Рембо вече е опознал по време на предишното си скиталчество, пият, пушат и скандализират околните с държанието си – не крият и интимната си връзка. Накрая стигат чак до Лондон, където едва преживяват сред тамошните бездомници. Те продължават пешеходните си обиколки дълго време, които са прекъсвани от кратки завръщания в Шарлвил под майчината стряха. Престоите му там никога не са били щастливи – от него очакват помощ в земеделската работа, но и в най-усилното време Рембо се затваря в хамбара и се отдава на друг труд, този над словото. Отношенията между двамата поети постепенно се обтягат и съжителството им става все по-невъзможно. По-младият вече се е наситил на емоционалните сложности на тази връзка, опитва се да се изскувне. По-старият (Верлен е с 10год. по-възрастен от Рембо) е отчаян, не може да приеме раздялата, при една нервна сцена в Брюксел подгонва приятеля си по улицата и стреля по него. Ранява го, след което е изпратен за две години в затвора. Рембо се завръща у дома, а после и в Париж. Научили за случилото се, столичните литератори сега са още по-малко склонни да го приемат. Обвиняват го, че е станал злият гений на Верлен, че е съсипал живота и кариерата му. Самият той току-що е издал единствената си стихосбирка „Един сезон в ада“, на която държи като на духовна изповед и революция в поетичния изказ. Изданието е посрещнато с пълно безразличие, той не се поколебава да го предаде на огъня и с този жест слага край на заниманията си с поезията. След освобождаването на Верлен от затвора се среща с него за последно, сбива се с някогашния си идол и му обръща гръб завинаги. Навършил е 20тата си година. Останалите 17 от живота му ще бъдат обвити в мълчание.

През 1875г. Рембо се впуска в далечни странствания, но вече с определена цел : литературата е безнадеждно занятие за човек, който иска да промени света, затова той трябва на всяка цена да забогатее, да добие сила и едва тогава да се върне към своята обществена мисия или просто да доживее дните си като всички нормални хора. След четири години вече е успял да пресече Алпите пешком, плавал е до Индонезия, за да участва като наемник в колониалната война на Холандия за остров Ява, дезертирал е и се е върнал във Франция с британски кораб, пътувал е до Египет, опитал е да си хване на работа в Кипър, но никъде не е оставал задълго.

Едва през 1880г. се очертава по-ясно посоката на по-нататъшната му съдба – далеч на юг в Африка. Отначало е нает от търговец на кафе в Аден (днешен Йемен) и е изпратен в Хараре (сегашна Етиопия). Става първият бял човек, който прекосява Огаденския район на Абисиния и публикува отчет за тази си експедиция в изданието на Френското географско дружество. Постепенно се установява в Етиопия като изследовател и самостоятелен търговец, пътува из вътрешността на страната, продава оръжие на местни владетели, сключва сделки, нерядко бива лъган и ограбван, но си спечелва име на почтен и надежден партньор. Мъчат го скука и липса на среда за общуване, макар да

се разбира чудесно с тамошните хора и да прави планове да се задоми и засели сред тях. Вече не слага капка алкохол в устата си, живее като аскет, пести всеки грош, щом става дума за собственото му удобство, макар че е необикновено щедър към другите – особено, когато се сблъсква с ужасяващата африканска болест. Спи малко, отдава цялото си време на работата. И продължава да лекува неизлечимото си безлокойство с пътешествия. Всекидневно е в движение – преброжда стотици мили пеш и на кон. Докато Рембо се изживява като търговец в далечна Африка, неговият някогашен учител и приятел Верлен му е посветил възторжено есе в своята книга „Прокълнатите поети“, публикувал е издадените му досега творби в стихове и проза от началото на 70-те години и обявявайки го за покойник, му е създал име на водеща фигура в модерното словесно изкуство. Както му съобщава един стар познайник от Франция, за един малък кръг от хора в Париж той е станал нещо като „легендарна фигура, един от онези хора, за чиято смърт се знае, но в чието съществуване някои предани продължават да вярват и очакват завръщането им с нетърпение“. Рембо сякаш ни най-малко не се интересува от тези парижки вълнения. Той е сложил край на тази своя предишна самоличност. И все пак любопитно е, че запазва сред малкото си вещи възванието, с което парижкият литературен вестник „Ла Франс модерн“ го приканва за се върне, за да стане негов почетен сътрудник и да оглави „декадентската и символистка школа“.

Дали през целите тези последни 17 години от живота си Рембо наистина не е написал повече от ред? Или, както предполагат някои, той е продължил да твори тайно с предишната ревност, но ръкописите му са останали в Африка и са били унищожени или пък предстои да бъдат открити като една от големите литературни сензации на бъдещето? Факт е, че завръщането на поета от Хараре в Шарлвил е внезапно. Той е успял да натрупа не малък капитал, но няма да може да се възползва от него, защото е разрушил здравето си. Десният му крак се подува и му причинява непоносими болки. Откриват напреднало раково образувание около коляното и се налага да го ампутират. Само по себе си за един такъв импулсивен пешеходец това е истинска трагедия. Но той сякаш не съзнава, че не само пътуванията, но и жизненият му път е свършил. Операцията е безнадеждно закъсняла, и ракът се е разпространил по цялото тяло. На 10 ноември 1891г. 37-годишният Артюр Рембо умира в мъки в една марсилска болница.

Историята те извая тържествуващ над смъртта

Поете всемогъщ и победителю в живота,

на Завистта върху главите стъпил с бели ходила.

Пол Верлен, „На Артюр Рембо“